

Publicerad 2007-12-14 08:57 av Paedur

Ett klipp från något litet jag knåpar på. Jag avslöjar inte mer.

Detta ögonblick utspelar sig i ett berg, en gruva, och djupast ner finns ässjan där lärlingen befinner sig när alla sover.

Tack, Silver, för lämpliga ändringar i formen.

Järnrosen

Gäst av mörker,

Gäst min vän,

Dricker du

Mitt blod igen?

Rinner livet

I din hand

Länkat fast

I starka band?

Jag kan höra

Ord från grinden,

Tungan viskar

Lätt på vinden.

Ser du hur

Hon smeker vredet,

Låser upp

Det gömda redet?

Frihet ger mig

Val att väga.

Frihet är

Min slav att äga.

Hennes ögon

Mig likväl

Lockar till

En febrig träl.

Du som ser

Vad hon begär,

Mörker, säg mig

Vad det är?

Du som ruvar
Där hon blundar,
Rodnar du
Av drömmens lundar?

Snuddar skuggor
Barmens glöd?
Kysser du
Den munnen röd?

Vik den tanken
Från mitt sinne!
Hur hon bränner
I mitt minne.

Göm mig i
Din dunkla hätta.
Hör du inte
Steg så lätta?

Må hon inte
Genom dimman
Skönja mig
Den sena timman.

"Goder afton,
Lärlingssmed.
Tystnad ledde
Mig hit ned.

Vas kan fattas
Blommors fång men
Aldrig Berget
Hammarsången."

Kvinnans blick
En gåta sänder.
Ynglinghjärta
Hon upptänder.

Blott i särk,
Med bara ben,
Hon stilla står
I ässjans sken.

Flämtar jag
På längtans myr.
Torr är strupen
När jag flyr:

"Mäster sover.
Gryningen
Bär hans
Hammare igen.

Rurik, ädling,
Bäst av alla
Tystnads ovän
Skrattet kallar."

Orden ovissheten
rämnar.
Plågad, åt
Sitt eget lämnas.

Men hon stannar,
Stannar kvar.
Ökar hoppets
Svåra kval.

Mörker, varför
Gör hon så?
Varför ser hon
Fågel grå?

Svart av sot
Vi smider järn,
Långt från skog
Och äng och tjärn.

Hur kan hon,
Så ljus och ung,
Leva hos
En bergakung?

Kvinnan stryker
Hår från kinden.
Susar säven.
Brusar linden.

Kvinnan ser
Och det jag fick
Glimmar djupt
I tjärnens blick.

Orörd hammare
På städet
Faller som
Det fällda trädet.

"Tack för att
Du kom till mig.
Smidet väcktes
Utav dig."

Umer nickar.
Ler en stund.
Lättar från
Sitt ankargrund.

"God natt." Önskar.
Går tillbaka.
Lämnar Eirik
Att bejaka.

Gäst av mörker
Var är du?
Var finns dina
Slöjor nu?

Ljus uppfyller

Smedjans sal.
Insikt lindrar
Kolossal.

Tanke fyller
Mörka vrår.
Bjuder till
En smidets vår.

Noga änne
Väljs åt ässja.
Noga hettas
Sångens mässa.

Oron smälter,
Så gör plågan,
Dränkta utav
Smideslågan.

Illusion
Är vad jag såg.
Skenbild av
Ett hinders våg.

Hon kan bli
Och hon kan vilja.
Inget kan
Oss båda skilja.

Hopp jag gjuter
In i allt.
Hopp jag skymtar
Överallt.

Liv jag ger
Till livets bädd.
Inte längre
Är jag rädd.

Så begynner
Tidens stora.

Vinner allt
Och allt förlorar.

* * *

Brynolf vaknar.
Svett på pannan.
Storhet händer
Någon annan.

Aldrig har han
Känt dess like.
Aldrig i sitt
Kungarike.

Ofattbara
Krafter strömmar
Genom någons
Smidestömmar.

Snubblande,
Han fann sin smedja.
Pojken står
Att ännet svedja!

Klena kropp
Som av en storm:
Höljd i eld
Och dånets form.

Men det brann ej,
Allt är tyst.
Bortom slagen
Ej ett knyst.

Lärlingen,
Så lugn och kvick.
Tvekan finns ej
I hans blick.

Håret svart

Mot ässjans gula.
Vilt som trollet
I sin kula.

Slagen ekar
Klart till tiden.
Form av järn
Får form av siden.

Mäster står
Som vittne till
Oavsett
Om vad han vill.

Ser det hända,
Kan ej mer.
Kan ej trösta
Vad han ser.

Länge var de
I en dröm.
Smidet flöt
På sångens ström.

Så till sist
Är verket klart.
Skirt och sprött
Och underbart.

Sakta höjs
Mot kolbäddsglöden.
Ångar liv
Och ler åt döden.

Skuren nyss
Från buskens gren –
Ros som blod
Leldens sken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Paedur med Poeter.se id #20568 innehar upphovsrätten